

26 червня, 13:55 [Читати на русском](#)

Як люблять січові стрільці: одеська Музкомедія познайомила публіку з українським Кальманом (фото, відео)

Яскравим фолк-мюзиклом «Кохання січового стрільця» вдалося поповнити свій репертуар Одеському академічному театру музичної комедії імені Михайла Водяного.

Його покажуть до завершення сезону 1 та 2 липня, повідомляє культурна оглядачка «Думської» Ірен Адлер.

Першоджерело — оперета «Шаріка» з лібрето та музикою Ярослава Барнича і словами до пісень Юрія Шкрумелюка. Аранжувальник, відомий джазовий композитор та піаніст Олексій Петухов зміг оживити партитуру, злегка осучаснити звучання. Проте угорський

колерит більшості номерів, через який композитор свого часу набув слави українського Кальмана, збережений, як і романсова лірика арій та ансамблів.

Події відбуваються під час Першої світової війни в Закарпатті, де військові шукають короткого перепочинку в мальовничому мадярському селищі. В основу сюжету лягла історія кохання січового стрільця Степана Балинського до чарівної мадярки Шаріки (повне і'мя Шарлотта). Шаріка з багатого й шляхетного сімейства, її батечко Ференц Деркач проти шлюбу з бідним, хоча й хоробрим воїном. Але після війни обставини зміняться з точністю до навпаки...

Прем'єра оперети відбулася у 1934 році. З приходом радянської влади всі оперети Барнича були заборонені. Сам він був січовим стрільцем, під час німецької окупації служив диригентом у Львівській опері, у 1944-му емігрував до США. Клавір, партитура та лібрето оперети були загублені та відновлені тільки в Америці, в середині 90-х. Дочка композитора Ірина Барнич-Дубас змогла передати матеріали оперет «Шаріка» та «Гуцулка Ксеня» на батьківщину автора. В головному герої Барнич бачив самого себе, недарма прізвище Балинський натякає на назву рідного села – Балинці. Роль Степана Балинського в чергу виконують Ярослав Селедцов та Іван Ковальов, Шаріками стали Юліанна Ігнатовська та Катерина Мись. Стосунки героїв розвиваються цікаво та барвисто, а на піку почуттів пара навіть ширяє над сценою, допомагають циркові лонжі.

Постановку здійснив режисер Віталій Сініков, котрий зізнається, що з початку повномасштабної війни «Кохання січового стрільця» набуло нового звучання.

Диригент-постановник Сергій Савенко та балетмейстер Віталій Кузнецов, а також сценограф та художник по костюмах Олена Лесникова надали дійству максимальної яскравості. Воєнні спомини йдуть на тлі зраненого наскрізними ударами задника, сільський побут вимагає блакитного неба та простору для балету, а післявоєнне житло Степана – справжній палац з люстрами, розкішшю, прислугою, якою командує один з бойових товаришів Клим Гусак (Олександр Кабаков).

Відповідно до законів оперети, Клим, який виступає в амплуа простака, повинен впадати за субреткою, а в цій історії аж дві субретки: мадярка Марішка та українка Марійка (обох грає одна актриса, в одному складі – заслужена артистка України Наталя Ткачук, в іншому – Алєся Перекальчук). Легковажні друзі Степана в фіналі роблять пропозиції нареченим, допомагаючи йому зустрітися знову зі своїм єдиним коханням.

Корисливий татусь Шаріки Ференц Деркач (ця роль дісталася заслуженому артисту України Олександрю Щєсняку та Дєнісу Фалюті) спершу намагається видати дочку заміж за вже в поважному віці барона Ласло Верецькі (комічний старий з'являється у виконанні Андрія Мирошниченка та Володимира Муращенка). Але молоденька красуня не викликає у нього таких почуттів, як її зріла тітонька Ірма (заслужена артистка України Ірина Ковальська та Лілія Духновська).

Сцени пристрасних обіймів коханців не першої молодості викликають в залі захоплений сміх та обігруються на фінальних поклонах. Приємно, що й ця прем'єра не стала винятком для вірного шанувальника нашої музкомедії Андрія Мусієнка – на сцену знову викотили торт, прикрашений зображенням сцен з вистави. Судячи з усього, «Кохання січового стрільця» стане окрасою репертуару одеського театру на багато сезонів наперед. Аби глядачі добре розуміли діалектні вирази, програмка містить маленький словничок: «хінська порцеляна» (китайська порцеляна), «льокаль» (квартира в оренду), «крайня імпертиненція» (найвищий ступінь чогось неможливого) і таке інше.

Авторка — Ірен Адлер, фото Володимира Андрєєва